

faaet Embeder her i Danmark — men dog som Begyndelsesembede for dem, saa at de, saasnart de have levet der nogen Tid — thi man maa lægge Mærke til, at deres Kaar der ere ikke særdeles blide, da det er et temmelig stille, tarveligt og roligt Sted, hvor Embedsjorderne ere meget flette, de fletteste, troer jeg, i hele Danmark — søge Forflyttelse. Dette troer jeg ij det Hele, at Skovvesenet ikke kan være tjent med. Man maa være saa dygtig en Forstmand, man vil, saa er det klart, at hvert Land, hver Egn har sine Eiendommeligheder, som man kun ad Erfaringens Veie kan faae et rigtigt Begreb om. Grunden, hvorfor Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling i den Retning, har været den, at man frygtede for, at, hvis man, foruden den bornholmske Skovrider, vilde optage endnu en Skovrider med denne Gage, saa vilde det have en skadelig Indflydelse paa hele Lønningsforholdet for de ældre Skovridere, idet det da vilde være længere, inden de kunde opnaae Maalet for deres Bestræbelse, nemlig at faae en Gage af 1,000 Rbd. Jeg maa i det Hele gjøre opmærksom paa, at den Forøgelse, Skovriderne faae i Gage, virkelig er ubetydelig. Man maa nemlig lægge Mærke til, at alle extraordinære Fordele, hvoraf jeg blot skal fremhæve Høfletten, ville falde væk. Det er vistnok, at de egentlig kun skulle have 10 Læs Hø, og det mod at betale 1 Rbd. pr. Læs, men de have i Regelen faaet Meget mere, og det har havt en betydelig Indflydelse paa deres pecuniære Forsatning, og derfor er Forøgelsen i Gagen virkelig ikke af nogen særdeles Betydning. Jeg maa ogsaa tillade mig at henlede Opmærksom-

heden paa, at Skovriderne for Fremtiden selv skulle betale Statter og Byrder af den dem tilslagte Embedsbolig med Jord, som Staten hidtil har afholdt, og, naar man sammenlægger disse Ting, vil man formeentlig finde, at Gageforøgelsen virkelig ikke er betydelig. Med Hensyn til Procenttillagene skal jeg bemærke, at, medens disse vistnok som Princip betragtet i og for sig ikke kunne ansees for at være ønskelige, saa troer jeg dog, at man nok her kunde gaae ind derpaa. Mig er det idetmindste gaaet saaledes ved at see, hvad en af mine afdøde Venner, der var en af vore største Skoveiere, i den første Forstcommissions udhævende, hvorledes de i høi Grad vilde styrke disse Mænds Ild og Anstrengelse, og hvor overordentlig Meget der beroer paa Skovridernes Virksomhed og Nidkjærlighed. Med Hensyn til den Frygt, som tidligere ogsaa er opstaaet hos mig, for, at Skovriderne derved skulde fristes til at hugge formeget, saa vil det jo nu, naar vi faae de nye Forstplaner, som vi tør være forvissede om ville blive udfærdigede paa en fornuftig og hensigtsmæssig Maade, stille sig anderledes, idet da de Misbrug ville afværges, som muligt ellers i den Retning kunde finde Sted. Jeg troer saaledes at maatte tilraade disse Procenter, naar de ikke gaae højere, end Udvalget har foreslaaet, nemlig til 400 Rbd., hvorved enhver Skovrider, for at kunne opnaae dette Maximum — og det vil kun blive Tilfældet med Enkelte, og navnlig ikke med Nogen i de mindre Districter — skal udbringe af det District, som er ham underlagt, 20,000 Rbd.